

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Leven Ende Deughden Vande Vveerdighe Agnes Van
Heilsbagh Gheestelycke Dochter Onder de bestieringhe
der Societeyt Iesv**

Huysmans, Daniel

T'Antwerpen, 1691

§. 7. Soete Bedenckingen ende openbaeringhen op Palmen-sondagh.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37188

tijdt der ghewangenisse, seer dickwils ende seer volmaecktelijck uyt snyvere liefde sich aen Godt overghegheven hebben? Welcke overgewinge misschien in andere gelegenheydt soo volmaecktelijck niet en soude gheschiet zijn. Dit wiert my klaerlijck in desen inkeer voor-gestelt, ende hier by noch vele andere dingen, die ick niet bevoorden en kan.

§. 7. *Soete Bedenckingen ende openbaeringen op Palmsondagh.*

OP Palmsondagh was *Agnes* teghenwoordigh inde wijdinghe der palm-tacken, inde Kercke der Societeit: ende als den Priester, naer ghewoonte de gewijde Palmen aen de Religieusen uytreyckte; voelde sy groote geneghenthey om oock een deeltjen vande se taxkens uyt de handen des Priesters t'ontfanghen. Want ten tijde vande voorschreven wijdinghe hadde sy haere Bedenckinge, hoe dat op den Sondagh voor de doot des Salighmaeckers, binnen Jerusalem, door 't stroeyen van Palm, ende olyf-tacken, den peys beteeckent wiert tusschen Godt ende de sondaerep: hoe dat Christus vriendelijck dit peys-teecken vande Joden ontfanghen hadde, ende hoe dit teghenwoordigh uyt-reycken der Palm-tacken, desen peys oock beteeckende. Uyt dese bedenckinge sproot de voorseyde geneghenthey, ende den wensch, om deelachtigh te wesen, van dit uytwendigh teecken van geestelijcken peys. Welcken drift versterckt wiert door dien dat sy inwendighlijck sagh, dat dese taxkens, die aen de Religieusen uytgereyckt wierden, bloeyende waeren van witte bloemen, ende vruchten voort brochten, die 't herte vanden Hemelschen Vader schenen grootelijcks te vermaecken. Sy sagh noch voorder dat jeder een, die

die dese taxkens ontfontgh als in Godt in-ghetrocken wiert, ende een besondere geestelijcke uytwerckinghe vanden Hemel genoot.

Door dit gesicht wiert sy ghepraemt, om van dien grooten peysmaecker tusschen hemel ende aerde, in-nighlijcks te versoecken (naedemael hy door het uytreycken van dese taxkens sich soo vriendelijck ende mildt verthoonde aen sijn dienaeren) dat sy van dese vriendtschap ende mildtheyr mochte deelachtigh worden, niet teghenstaende dat het haer ongheoorloft was uyt de handen des Priesters een van dese taxkens t'ontfanghen.

Op den selven ooghenblick ontfontgh sy in 't binnenste van haer herte dese inspraecke, die met een groote inwendighe vreught vergeselschapt wiert. *Ick sal mijn selven aen u door dese handen gheven, tot eenen ewighen olyf-tack van peys ende vrede. Soo dat er niet inde wereldt soo swaer is, dat my van u sal af-scheyden: maer ghy sult alijt in my gerust blijven, ende mijn gratien alijdt meer ende volmaecktelijcker genieten.*

Door dese goddelijcke inspraecke verstont sy, dat haeren wensch verhoort was, ende dat sy door Godts gratie als eenen gheestelijcken Palm ende Olijf-boom in Godt soude opgroeeyen. Ende soo sy uytterlijck tot den geestelijcken voortganck van *Ioanna van Randen-raedt* gheneghen was: Voelde alsdan een besondere begeerte van te versoecken dat *Ioanna* in sghelijcks foodaenighen Olijf tack mochte wesen, ende gulfighlijck in bloemen ende vruchten van volmaeckte deughden opwassen.

Op dit versoeck ontfont sy dese antwoord. *Ick gheve haer mijn selven, als eenen vermaeckelijcken Olijf-tack.*

Ick

Ick sal haer doen opgroeyen in mijn liefde; ende haer ten le-
sten in my trecken: Sonder dat sy oyt van my sal gescheyden
worden.

Tusschen 't hooren van dese woorden, sagh sy dat
Ioanna als een jeughdigh ende groen boomken voor
Godts ooghen stondt. Ende haere ooghen vestighen-
de op dit Boomken, bemerkte, dat het selve spoe-
dighlijck tot Godt opklom: Ende soo hoogh verhe-
ven, ende in 't Vaderlijck herte Godts soo verre op-
ghetrocken wiert, dat sy ten lesten haer ghesicht in de-
sen gulsighen wasdom verloor. Sy verstont oock te
samen, dat den gront van soo gulsigh groeyfel, het
menighvuldigh ende groot lijden soude wesen, dat
aen *Ioanna* soude overkomen: Dat dit lijden soude
lanckduerigh wesen; dat *Ioanna* menighe doot soude
sterven, eer sy desen gheestelijcken ende hoogh ver-
heven Olijf-boom voltrecken soude. Maer dat sy door
elcke doot een nieuw leven soude scheppen. Sy sagh
noch voorder inden gheest wat soorte van lijden dat
Ioanna te verwachten stont, wat teghenspoet, wat ver-
driet, wat verdruckinghe: ende hoe sy door elck lij-
den in 't besonder tot Godt naerderde, ende tot hoo-
gher volmaecktheyt ghevoordert wiert.

Dit schreef *Agnes* den 28. Meert 1638. als *Ioanna* min-
dan dertigh jaeren out was, ende haere Ouders noch
leefden. Hoe veel kruysen ende hoe menighvuldighe
dooden dat *Ioanna* naer de doot van haer Ouders tus-
selen haer dertigh ende vyftigh jaeren onderstaen
heeft, blijkt uyt het kort verhael haers levens: in
welcke jaeren dese voor-segginghe, naer dat *Agnes* o-
verleden was, ten vollen volbrocht is gheweest.

Door dit vermaeckelijck gesicht dat sy, ende *Ioanna*,
S als

als Olijf-boomen van Godt aenghenomen wierden, was haer herte soo vol vreughden, dat sy dese met gheene woorden en konde beschrijven. Voelde hier by een uytnemende verlanghen, om dien goddelijcken gast inde H. Communie in haer siele t'ontfangen, die haer toegheseyt hadde, door sijn eyghen handen sich met haer te vereenighen. Sy itelde dan de deure haers herte wijdt open, met soo groote begeerte verlanghende naer sijn toekomste, dat de Misse haer ten deele seer lanck schein, mits dat sy niet wel en konde vertoeven van hem t'ontfangen; ten deele seer kort, ende als eenen oogenblick, om d'inwendighe vreughden, die in haer ziele soo overvloedigh waeren, dat sy hier onder schein te beswijcken. *'T welck haer dede segghen. Och wonderlijcken Godt in sijn aenlockingen, om ons naerder tot hem te trecken?*

Als de Misse voleyndicht was, ende den tijdt der Communie naeckte: wiert sy door een nieuw ghesicht noch vlam migher inde liefde tothaeren Bruydegom. Want sy sagh hem inde hande des Priesters als lacchende, ende niet willende langher wachten, om met haer vereenicht te worden. Door welck ghesicht haer ziele soo ontstelt wiert, dat sy gheenen middel en sagh om met behoorlijcke gheschicktheyt ende staedigheyt tot de H. Communie te naerderen: sy schein te vliegen, al-hoe-wel d'onweerdighste van alle menschen, soo sy seght, om dien goddelijcken gast, als door sijn eyghen handen t'ontfangen.

Sy meynde sich in dese Communie ghelijck op andere tijden, aen de voeten Christi te stellen: maer door den besonderen intreack die sy aldan hadde in Godt, wiert haer desen toe-keer tot sijn Heylighe Voeten
ont-

ontnomen; ende voelde sich tot een andere ende verhevender plaetse getrocken, te weten tot een soete omhelsinghe van haeren Beminden, met soo groote ruste ende stilte, als of sy, niet hier beneden op d'aerde, maer in den hemel in Godt met een dronckenmaeckende liefde gheweest hadde. D'inwendighe ghesteltenisse die haer ziele alsdan hadde, en konde sy niet beschrijven: Ende dese selve ghesteltenisse duerde noch, als sy dit schreef: te samen bekennende, dat dierghelijcke ontsteltenissen haer in dese tijden by na daeghelijckx over-quaemen.

Mer wy voorder komen, moet ick hier den Leser verwittighen, dat inde schriften van *Agnes* die ick met alle eenvoudigheyt involge, op de voorgaende plaetse den naem van *Ioanna van Randenraedt* uytgheschrabt is, ende boven dat uytshrabsel de letter N ghestelt is. Maer ghemerckt dat-men naer dit uytshrabben, haeren naem noch eenighfints, ja klaerlijck sien ende lesen kan: hebbe ick hier boven, sonder eenighe twijfelinghe gheseyt, dat *Ioanna* desen hoogh verheven Olijf-boom is. Ick moet de reden van dit uytshrabben met een wordeken aenraecken, volghens mijn ghevoelen: 't welck ick oordeele wel ghegront te zijn.

Ioanna heeft alle de schriften van *Agnes* met haer eyghen handt gheschreven, soo ick inde Voor-reden geseyt hebbe. Haer getrouwigheyt en liet niet toe, dat sy dese schriften uyt schrijvende, inde selve iet soude veranderen. Maer bemerckende, dat de voorschreven openbaeringhe, voor soo veel als dese haeren persoon raeckt, grootelijcks tot haeren lof ende eere strecket: soo en konde haer ootmoedigheyt niet gedoogen,

dat desen hoogh-verheven Olijf-boom door haeren naem soude bekent wesen. Sy heeft dan van den Biecht-vader, soo ick meyne, ernstelijck versocht ende verkregen, dat-men inde plaetse van haeren naem, de letter N. soude stellen, ende in deser voeghen haeren lof bedecken. Ick bevinde dat het selve in meer andere plaetsen gheschiet is, daer *Ioanna* ghepresen wort: maer niet in die plaetsen de welcke niet en strecken tot haeren lof. Dit hebbe ick eens voor al willen aenteekenen, om aen den Leser kenbaer te maekken, hoe *Ioanna* door haer ootmoedigheyt ghefocht heeft te bedecken, dat inde schriften van haer Meesterisse tot haer eere streckte; ende hoe de waerheyt nochtans ghekomen is tot onse kennisse.

S. 8. *Sy vertroost haeren Biecht-vader die met de Steen ghepijnight wiert.*

Agnes wiert by nacht van Godt verwittight, dat haeren Biecht-vader, dien nacht in sijn lichaem seer gheperst ende ghepijnight wiert, soo dat hy door de grootte der pijnen niet en konde rusten, maer ghe-nootsaecht was in sijn kamer te wandelen: dat den Biecht-vader dese persinghen ende pijnen, die overlafstigh waeren, ende die hem onversiens dien nacht overvielen met kloecken moet aen de **H** Dryvuldigheyt opdroegh; ende dat het opdraeghen van dit lijden aen Godt seer aenghenaem was. Den volghenden dagh kreegh sy menschelijcke kennisse, dat den Biecht-vader den voorgaenden nacht in sulcker voeghen overghebrocht hadde, ghelijck haer veropenbaert was: want hy seer groote pijnen gheleden hadde van de steen.

Als